

Un ritual elegíac

Sílvia Pérez Cruz va omplir dissabte el Fòrum Romà d'Empúries Foto: ROBERT CARMONA.

Dissabte passat, el dia més calorós de l'any, va caure un bon xàfec a l'Escala, una tempesta explosiva, de llamps i trons i carrers bombollejant d'escòrrecs i torrentades, que va arribar a fer pensar que els organitzadors del Portalblau acabarien suspent el concert de Sílvia Pérez Cruz. Però a l'hora prevista, ja no queia ni una gota, i de la pluja només quedava una olor intensa d'herba i de terra i una mica d'esgarrifança que la fresca de la nit accentuava. No sabíem, encara, que la pluja de veritat encara havia de caure, que estàvem a punt de ser arrossegats al diluvi universal de llàgrimes que Sílvia Pérez Cruz desferma en el primer disc que edita amb composicions pròpies, 11 de novembre, un treball tan introspectiu, tan elegíac, tan sofrent a estones (Covava l'ou de la mort blanca, sobre un poema de Maria Mercè Marçal, és realment estremidor), que bona part del concert vam tenir la impressió

d'estar assistint a un especialíssim ofici funeral. Hi havia en efecte un tal silenci, una circumspecció tan fúnebre entre les més de dues mil persones que omplien l'aforament d'Empúries, que la mateixa cantant, veient l'auditori sumit en aquell estat d'encantament, va sentir la necessitat de preguntar-los si quedava alguna ànima vivent entre la concurrència. "Esteu bé? Us veig molt seriosos." Hi va haver una riallada general d'alliberament, com quan als enterraments algú fa broma per alleugerir la gravetat terrible de la mort, i a partir de llavors, el concert va ser un altre, una cerimònia trista, sí, perquè 11 de novembre, per més que inclogui alguns temes com ara Días de paso o O meu amor é Glòria, d'una certa celebració, és una obra essencialment trista, però almenys ja no va ser aquella pena ofegada, sorda, solitària, que clavava els espectadors a la cadira sense saber com correspondre a la intensitat d'aquesta veu de gran ploraire que s'enfila i s'arremolina i degota, a aquesta dona sortida d'una tragèdia grega que es bat de braços i pica de peus a terra amb prou feines sense moure's, estacada en un dolor sense nom, com les magdalenes dels sants enterraments. Era com si els hagués dit: "No tingueu por, confieu en mi", i hi havia motius de sobra per fer-ho a ulls clucs, perquè Sílvia Pérez Cruz és, a pesar del to elegíac del seu últim treball i justament per això, una gran coneixedora de la felicitat i la plenitud, que empunya desafiant en cada paraula, en cada vers que canta, perquè no s'escapin, perquè se'n perpetui almenys el record, com a Iglesias, evocació del millor amic de la joventut, o a Pare meu, adaptació d'un poema de Maria Cabrera que serveix bé el propòsit d'homenatjar el propi pare, Càstor Pérez, la mort del qual, fa un any, ha tenyit de manera incontenible tot el projecte. La comunió total amb el públic, però, no va arribar fins que, ja a mig concert, va interpretar la primera cançó no inclosa en el disc, la ranxera Cucurrucucú paloma, que a la boca d'aquesta cantant prodigiosa pren la gravetat d'un cant espiritual, i sobretot Corrandes d'exili, el poema de Pere Quart que Sílvia Pérez Cruz i els seus músics eleven a una categoria superior, a una representació catàrtica, quasi física, de l'experiència del desterrament. I com una tempesta que va acostant-se, que va deixant anar alguna gotellada aquí i allà fins a desplomar-se torrencial, va arribar cap al final l'apoteòsic Dilúvio universal, on l'artista es posa flamenca per fer plorar fins i tot els insectes i les pedres, abans d'encalmar-la de nou i acomiadar-se amb Vestida de nit i Gallo negro, gallo rojo, dos bisos que van ser com l'olor d'herba i terra molla passada la pluja.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 14-08-2012 Pàgina 15

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/567792-un-ritual-elegiac.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss